

Beste lezer,

Hieronder vind je het verhaal "De poule des doods", een verhaal dat ik schreef naar aanleiding van de voor Oranje desastreuze EK wedstrijd Nederland-Duitsland op 13 juni 2012. Het verhaal is in alle haast opgeschreven, de versie hieronder heeft nog nauwelijks serieuze revisie gezien (dat wil ik nog wel gaan doen).

Het is moeilijk een verhaal over voetbal te schrijven als je nauwelijks iets van voetbal weet (ik ben meer van de ijshockey). Daarom vraag ik degenen die er meer van weten dan ik om me daarbij te helpen en de overduidelijke fouten met betrekking tot het voetbal eruit te halen. Ook ben ik benieuwd of er betere namen zijn te vinden voor het droomelftal dat in dit verhaal wordt genoemd. De enige eisen die ik aan de spelers stel zijn:

- 1) Ze moeten internationaal voetbal voor Nederland hebben gespeeld*
- 2) Ze moeten zijn overleden*
- 3) Ze zijn bij voorkeur bekend als held*
- 4) Het moet een goed gebalanceerd elftal zijn, dus met aanvallers, middenvelders, verdedigers en een doelman.*

Opmerkingen kunnen worden gestuurd naar schlimazlnik@xs4all.nl of via Twitter: [@schlimazlnik](https://twitter.com/schlimazlnik)

Het verhaal speelt zich af in de nabije toekomst, maar de meeste zaken zijn gefantaseerd. Het is een verhaal in het horror-genre en niet geschikt voor mensen met een zwak geestelijk gestel.

*Jack Schlimazlnik,
14 juni 2012.*

De poule des doods

Je voelde al dat het fout zou gaan, bij de loting al. Kees Cornelissen, de bondscoach van Oranje, stond het zweet in de handen toen de poules voor de voorronden van het EK voetbal bekend werden gemaakt. De poule des doods, kopte De Telegraaf onmiddellijk in hun nieuwsstream. Er heerste een grafstemming: Oranje moest niet alleen tegen de aartsvijand Duitsland aantreden, maar bij de voorronden ook spelen tegen Tsjechië, dat de bekerhouder was, en Spanje, dat alle topspelers van de UEFA-cup had kunnen rekruteren.

"Geen commentaar," bracht Cornelissen uit, toen hij met de microfoons van de media werd geconfronteerd. Hij verliet het pand door de zijuitgang, waar hij in een

klaarstaande limousine stapte. De limo reed weg, onopvallend gevolgd door drie andere auto's die gezien hun wegligging behoorlijk gepantserd waren.

"Wat ja je doen?"

Cornelis keek naar de man tegenover hem, die wachtte op een antwoord. Als bondscoach en voormalig scheidsrechter was hij wel het een ander gewend, maar voor Van Buren was hij bang. Van Buren was geen indrukwekkende figuur, of het moest zijn omvang zijn die hem gewichtig maakte, en met zijn gezellige kop met restanten van rood-blonde lokken leek hij meer op een Ierse barman. Toch maakte de blik in zijn ogen duidelijk welke macht hij had. En welke positie hij had in Europa.

"Er zit niets anders op dan het allerbeste team samen te stellen dat ik ken," zei Cornelissen ten slotte.

Van Buren knikte. "We moeten het dit keer winnen. Er staat heel veel op het spel."

Cornelissen beet om zijn tong om te voorkomen dat hij zijn meerdere iets onwelvoeglijks zou zeggen. En hij vroeg zich af, hoe hij in dit politieke spel verzeild was geraakt.

Thuis ging Cornelissen op de bank hangen. Hij had zijn afstandsbediening onder handbereik. Zijn vrouw en goed afgerichte kinderen leverden hem regelmatig een biertje, chips en het 'worst-kaas'-scenario dat hij tijdens zijn werk hard nodig had. Op het grote scherm voor hem zapte hij langs alle belangrijke wedstrijden om zijn spelers te kunnen selecteren. Zijn harde schijf stond er vol met klassieke voetbalwedstrijden, maar er was toch altijd wel wat met de spelers. Geen teamplayer, geen initiatief, te weinig spelinzicht, zwakke gezondheid, egoïsme, doelangst, verstorend voetbalvrouwing van de echtgenote, geen strafschopscoörders, niet loyaal aan Holland, fantoomblessures op het moment supreme, doorzichtige Schwalbes. Hij zapte door het vorige EK, het WK, het EK daarvoor, nog verder terug. Wel aardige spelers hoor, ze hadden het toen best ver geschopt.

Die Van der Sar, die was wel goed. Maar dat was al weer een tijd geleden. Was die niet gestopt met de topsport? Hij was al oud geweest in zijn laatste topwedstrijden. Misschien keeptte hij nog op hotseknotsbegonia-toernooien als hij niet achter de sanseveria's zat, of misschien wel onder de groene zoden lag. Cornelissen zuchtte. Zo werden ze niet meer gemaakt. En juist nu had hij de allerbesten nodig.

"Gaat het een beetje, Kees?" vroeg zijn vrouw bezorgd.

Hij gromde. Hij stond op, om even naar het toilet te gaan. Terwijl hij zijn bier loosde, dacht hij dat hij het wel in zijn broek zou doen als hij het niet voor elkaar

kreeg een goed elftal -met alle reserves van dien- samen te stellen. Van Buren kon best amicaal zijn, maar hij had ook wel de moordzucht in de ogen van die man gezien. Weliswaar tijdens de zwijnenjacht op het Kroondomein, alsof de muren van Het Loo nog meer jachttrofeeën konden torsen, maar toch... Van Buren was niet iemand die met zich liet sullen.

Hij slenterde terug naar zijn werkplek en zakte neer op de bank. Waar was zijn afstandsbediening? Hij keek zoekend rond en zag hem toen op de hoek van de DVD-kast liggen, waar zijn vrouw hem altijd neerlegde. Hij had haar al zo vaak gezegd dat ze van zijn werkapparatuur af moest blijven, maar ze kon het niet laten zo nu en dan haar favoriete soap op het grote scherm te bekijken.

En natuurlijk had ze weer op de verkeerde knoppen gedrukt. Hij viel zomaar in een een oeroude interland; in zwart/wit, nota bene. Maar terwijl hij in het menu zocht naar waar hij was gebleven, viel hem het spel op van een van de oude spelers. Wie was dat ook alweer? Die kop kwam hem zo bekend voor. Toen schoot het hem te binnen: Coen Moulijn. Die zou hij eigenlijk in zijn team moeten hebben. Helaas was de goede man al enige tijd overleden.

Hij bleef echter gefascineerd kijken naar de oude wedstrijd. Zou hij de spelers van nu kunnen laten trainen tot ze dezelfde mentaliteit, dezelfde souplesse, dezelfde klasse zouden hebben als Moulijn? Want er was meer dan een wonder nodig om het kampioenschap te winnen en het land te redden.

"Je weet toch hoe het Koninkrijk in elkaar zit?"

Cornelissen knikte. Schudde zijn hoofd. Hij wist niet wat Van Buren bedoelde. Hij had gebeld om over zijn plan te spreken. Even later was Van Buren met de limousine voor Huize Cornelissen verschenen, met de bewaking in zijn kielzog en een squadron motorpolitie voor de boeg.

Ze reden in colonne over de A12 richting Utrecht. Tot grote verrassing van Cornelissen gingen ze bij Oudenrijn niet rechtdoor naar Zeist, waar het zwaarbewaakte hoofdkantoor van de KNVB zich bevond, maar draaiden ze over het klaverblad de A2 op, naar Amsterdam.

Ondertussen kletste Van Buren wat over zijn dochters.

Cornelissen staarde uit het raam.

"Je beseft toch wel dat het lot van mijn dochters in jouw handen ligt, Kees?"

Cornelissen schrok op. "Ja, natuurlijk, hoogheid. Ik zal alles doen wat in mijn vermogen ligt om-"

Van Buren kapte hem af. "Dit gaat boven je macht. We gaan hulp inroepen."

Wat zou hij bedoelen? vroeg Cornelissen zich af. Het angstzweet brak hem weer uit. Had Van Buren geen vertrouwen meer in hem? Hij wist dat de brug van de A1

over het Amsterdam-Rijnkanaal een plek was waar veel mensen een kans kregen te leren zwemmen met betonnen schoenen. Hij keek naar zijn Van Bommels, waar hij erg aan was gehecht sinds hij zijn kixsen aan de wilgen had gehangen. Ja, daar draaiden ze de A9 al op. Even overwoog hij zijn telefoon te pakken en een afscheidsgesprek met zijn vrouw te voeren. Het nonchalante gekwebbel van Van Buren weerhield hem er echter van; hij durfde niet in zijn gezelschap te bellen.

Toen ze echter de afrit naar Amsterdam Zuidoost namen, wist Cornelissen niet of hij blij moest zijn. Gewoonlijk prefereerde hij een gedwongen duik in het kanaal boven de anarchie van het ex-stadsdeel. Nu zat hij immers in een gepantserde limousine, wat zijn hartslag iets vertraagde, en toen hij ook de gepantserde auto's met lijfwachten vlak in de buurt zag, beseftte hij dat er niet zo heel veel mis kon gaan, mits hij maar bij Van Buren in de buurt bleef.

"Hier wonen veel mensen uit de meer exotische gebieden van Ons Koninkrijk," zei Van Buren terwijl hij uit het raam staaarde. Ze reden langs toko's waar nog met guldens kon worden betaald, langs eethuisjes met geuren die deden denken aan de tempo doeloe, langs mensen die hun best deden het niet koud te hebben in kleding die geschikter leek voor een tropisch klimaat. "Veel ervan zijn in contact gekomen met-" hier aarzelde hij even "-met de meer occulte kanten van deze wereld. Omdat ze toch Nederlandse onderdanen zijn, en daar trots op zijn, heb ik enkelen bereid gevonden je te helpen."

Een rilling liep over Cornelissens rug. Occultisme? Daar moest hij niets van hebben. Al helemaal niet sinds hij het bijgeloof uit de kleedkamer had willen bannen. Dat was de fout van zijn leven geweest, zijn elftal had nooit slechter gespeeld. En dat voor een ploeg die doorging voor nuchtere Hollanders, of tenminste nuchter genoeg om vooral voor het geld te spelen.

De limousine stopte voor een van de hoge Bijlmerflats. Van Buren wachtte tot de lijfwachten de deuren openden. De groep ging de flat binnen, de lift in. Er hing een authentiek Hollandse spruitjeslucht op de negende etage, waar ze uitstapten. En de geur van enkele illegale wietkwekerijen was ook niet te negeren. Maar terwijl ze over de galerij liepen, werd een andere, exotischer geur penetranter.

Van Buren klopte aan bij een anonieme deur, zoals de hele Bijlmer ooit anoniem was geweest. Een man deed open. Hij lijkt sprekend op Bob Marley, dacht Cornelissen. Als Marley tenminste oud en grijs zou zijn geworden. Het evenbeeld van Marley leek Van Buren niet alleen van diens beeltenis op de euromunten te kennen en liet hem snel binnen, maar wierp wantrouwende blikken op Cornelissen.

"De heer Tjon-a-Ong is een van onze onvolprezen onderdanen. Hij gaat je helpen, Kees," zei Van Buren.

Cornelissen knikte. Op het tafeltje in de gang zag hij een stapel visitekaartjes

liggen: Professor Tjon-a-Ong, toverdokter van bekend Nederland, helpt u bij al uw problemen: impotentie, geluk in de liefde, weggelopen huisdieren, rust bij examens. Het redden van het vaderland stond niet op het lijstje.

"Ik wil graag dat het elftal dat ik voor het EK op kan stellen speelt zoals de helden van weleer," zei Cornelissen toen hij plaatsnam op een van de rotanstoelen in de spaarzaam ingerichte woning. "Coen Moulijn, Abe Lenstra, Aad Mansveld," somde hij op. "Faas Wilkes, Rinus Michels, Jan van Beveren, Kick Smit, Dik Bruynesteyn, Roel Dijkstra - dat waren nog eens voetballers!"

Tjon-a-Ong knikte. Even leek het of hij samen met Cornelissen en Van Buren weggleed in de nostalgie van met natte haren voor de zwart-witbeeldbuis van de vermogende burens. Dromen over dat ene schot dat het straatschoffie naar de roem van Oranje kon katapulteren. Toen knikte Tjon-a-Ong. "Ik ga u daarbij helpen."

"Maar voor het zover is," onderbrak Van Buren hem, "Moet ik je op het hart drukken dat dit een staatsgeheim is. Ik wil er geen woord over horen of lezen of hoe dan ook de persmusketen de leugens van tegenwoordig verspreiden."

Cornelissen zwoor nogmaals zijn trouw en geheimhouding. Hij wist wat er op het spel stond. In ieder geval meer dan een gemoedelijk voetbalspelletje.

De vele amateurbondcoaches die het Koninkrijk rijk was, werden ongeduldig door de mediastilte. "Cornelissen wil in alle rust kunnen trainen," was het antwoord. Er was geen publiek bij de trainingen. Toen de oefenwedstrijden aanbraken, waren de fans ietwat teleurgesteld: het opgestelde team leek nauwelijks in staat de F'jes van pakweg FC Leidrecht of V.V. Veendorp de baas te kunnen.

"Gaan we hier de wedstrijd mee winnen?" vroeg een verslaggever aan Cornelissen. Er klonk een duidelijke ondertoon van onbehagen in door, als een fade-out van het fluitconcert dat Cornelissen eerder ten deel was gevallen.

"Het gaat er niet om de wedstrijd te winnen," zei Cornelissen. "Het gaat erom het vaderland te redden."

De verslaggever grijnsde. "En voetbal is oorlog?"

"We zitten in de poule des doods," antwoordde de bondscoach. "Het enige wat we kunnen proberen, is overleven." Hij wilde naar zijn auto lopen, maar werd door een journaliste tegengehouden.

"Er is sprake dat u een assistent-coach uit de Antillen heeft aangenomen. Wat kunt u daar van zeggen?"

"Dat de Antillen nog steeds onder het Koninkrijk vallen."

"Gaat u onze spelers van de Antillen en Suriname inzetten? Trainen zij in een geheim kamp op Saba, zoals RTL beweert? Kunnen we op het EK zelf wel op samba-voetbal rekenen?"

"Ik kan er niets over zeggen mevrouw. Als voetbal al een dans is, dan dans je met zijn tweeën, en als we niet uitkijken, wordt dit een dodendans."

De oranjevoetbaltroef liep dat jaar bijna uit op een oranjevoetbalpsychose. Vooral omdat de bobo's uit Zeist niets los wilden laten over de opstelling die Cornelissen wenste te volgen, liep de spanning enorm op. Pooltjes werden puur gokwerk, sportanalysten zaten met het handen in het haar. De sportkolommen in de krant werden vooral met veel giswerk gevuld.

De spelersbus vertrok op een mooie zomerdag naar Odense, waar Oranje de voorrondes zou spelen in het gloednieuwe Søren-Lerby-stadion. Het Oranjelegioen trok er massaal achteraan, onder meer in oranje caravans die bij Ter land, ter zee en in de lucht niet zouden misstaan. Het legioen kon op de Autobahn echter niets anders constateren over het geheimzinnige team dan dat de blindering van de spelersbus uitstekend was. Het legioen stopte vlak voor de Deense grens om nog een paar kratten goedkoop bier in te slaan, wat leidde tot enig handgemeen tussen oranje leeuwen en aanhangers van Die Mannschaft. Verder verliep de reis uitstekend, en de Oranjecamping liet met de gulle bar en de Deense deernen de onzekerheid over het elftal snel vervluchtigen.

Door de nacht reed een gepantserde limousine met hoge snelheid naar Odense. Achterin zat Van Buren, met zijn drie dochters. Zijn echtgenote was er helaas niet bij, zij was uitgenodigd voor een ludieke benefietwedstrijd voetbalvrouwing. De dochters keken naar opnamen van Goede Tijden, Slechte Tijden. Toen de telefoon overging, wist Van Buren dat het voor hem Slechte Tijden zou worden: aan de eerste tonen van De Internationale herkende hij de minister-president, Tinus Termeulen.

"Ik wilde u en het elftal geluk wensen," zei Termeulen. Aan zijn stem was te horen dat hij meer op zijn hart had. En op zijn lever.

"Wij hebben meer nodig dan geluk," bitste Van Buren. "Maar gelukkig heb ik een bondscoach die creatief is, en onderdanen die wèl hun werk doen."

Termeulen begreep de hint. "Ik had niet kunnen weten dat de conferentie met uw collega's zo serieus zou zijn. En dat uw onschendbaarheid..."

"Tinus, lul niet uit je nek. Je was helemaal toeter toen je contractueel bevestigde dat wat ik deed rechtsgeldig was."

"Maar ik had verwacht dat Filip..." probeerde Termeulen zich te verdedigen.

"Laurens is de onnozelaar, hoe vaak moet ik je dat nog zeggen?" Driftig drukte Van Buren op het knopje om de minister-president het zwijgen op te leggen. Hij had de Elbe-tunnel als excuus, mocht iemand willen weten waarom hij zo plotseling had opgehangen. En het ergste was, dat hij vermoedde dat Termeulen helemaal

niet zo toeter was geweest als hij zich had voorgedaan. Hij had het sterke vermoeden dat de minister-president een eigen, verborgen agenda had. Had hij kort voor het incident niet amicaal met de Britten staan praten? Er gingen zelfs hardnekkige geruchten dat Termeulen een republikein was. Maar op dit moment kwam het op de schouders van bondscoach Kees Cornelissen neer om het land te redden, waar Van Buren, en meer nog, Termeulen hadden gefaald.

De eerste wedstrijd die gespeeld moest worden, was tegen Spanje. Volgens degenen die het dachten te weten, waaronder de vele amateurbondscoaches thuis op de bank en in de kroeg, zou het de makkelijkste wedstrijd van de Poule des Doods zijn. Een soort vagevuur voor het elftal echt aan de hel van het EK zou worden blootgesteld.

Cornelissen stond gespannen bij de uitgang van de catacomben. Het immense stadion, dat er op leek te zijn gebouwd alle Denen te kunnen herbergen, was grotendeels gevuld met oranje uitgedoste fans. De roodgele supporters van Spanje zaten er een beetje flets bij, en het hoekje met roodwit gevlagde Denen stelde nauwelijks iets voor.

Tjon-a-Ong stond naast de bondscoach. Zoals altijd was hij kalm, waar de walm van wiet misschien iets mee had te maken. Dat maakte Cornelissen ook kalm. Eerst had hij geen vertrouwen gehad in de aanpak van de toverdokter, maar tijdens de trainingen wist hij dat Van Buren hem een goede kans had gegeven inderdaad het vaderland te redden.

Voor het zover was, moest hij tegen Spanje aantreden. Daar kwamen ze het veld al op in hun roodgele tenue. De tribunes juichten bij het zien van alle UEFA-helden. Er stond voor een kapitaal aan spelers op het veld.

Toen mocht Oranje het veld op. Even verkilde Cornelissen: hoe zou het legioen reageren? Maar ze juichten uit volle borst, en het gebrul van de leeuwen werd nog luider toen ze hun helden herkenden: Lenstra, Moulijn, Michels. Sommigen waren nog te jong om de legendarische spelers te herkennen, maar gingen direct mee in het enthousiasme.

"Wat is dit?" hoorde Cornelissen in zijn oordopje, waarin hij het radiocommentaar van Mart van Rossum hoorde. "Dit heb ik nog nooit mogen beleven." In de stem van Van Rossum vochten melancholie en angst om voorrang. Aan het geritsel te horen, raadpleegde hij de spelerslijst die Cornelissen pas op het laatste moment had vrijgegeven. Want aan rugnummers had Van Rossum natuurlijk niet veel. "De beste Nederlandse spelers zijn opgesteld in deze wedstrijd. Ik weet niet-" Hij brak zijn commentaar af, ongetwijfeld om met Zeist of Hilversum te overleggen.

Op de grote schermen waren nu de close-ups van de spelers te zien die uit volle

borst het Wilhelmus meezongen, behalve de ene die abusievelijk het Wien Neêrlands bloed inzette.

"Er staat niets in de regels van de FIFA over het opstellen van overleden spelers," zei Van Rossum op de radio. "Dus ik weet niet wat de scheidsrechter moet doen tegen dit formidabele elftal dat ons ongetwijfeld een onvergetelijk stukje voetbalhistorie zal laten zien." Zijn stem trilde. Van Rossum was te jong geweest om de hoogtijdagen van de voetbal mee te hebben gemaakt, sinds hij verslaggever was had Oranje geen wedstrijd meer gewonnen, en nauwelijks nog gescoord. "De toss is gewonnen door Oranje. Wilkes zal de aftrap doen." Het was duidelijk te horen dat Van Rossum een brok in zijn keel had.

Cornelissen genoot van de wedstrijd. Dit was voetbal op zijn best. Deze wedstrijd konden ze niet verliezen! Spanje was nergens, na vijf minuten stond Oranje al een punt voor, na een kwartier werd het tweede doelpunt gescoord. Het derde doelpunt, vlak voor de rust, kwam voort uit een lange bal en een mooi intikkertje van Lenstra. Met 3-0 voorsprong de rust in was prachtig, maar wat de miljoenen bondscoaches echt in vervoering had weten te brengen was het balballet dat op de groene zoden werd opgevoerd. De helden van weleer speelden of ze nooit stram en stijf in hun graf hadden gelegen, hun spel was van een schitterend niveau waarbij zelfs het samba-voetbal verbleekte.

Er ging een telefoon over. Cornelissen schrok, hij herkende de melodie van het Wilhelmus en wist dat het zijn rode telefoon was. Hij nam op. "Hoogheid, waarmee kan ik u van dienst zijn?"

"Wij wilden u feliciteren met dit puikje van het vaderlandse voetbal." Van Buren zweeg even. Op de achtergrond klonken de opgewonden stemmen van zijn dochters, die op TV de herhalingen van de doelpunten en de mooiste passes volgden. "Als het vaderland niet gered kan worden, hebben we in ieder geval van mooi voetbal genoten."

"Ik heb voor de tweede helft geen andere strategie in gedachten, Hoogheid. Gewoon hup, Holland hup. Dit elftal speelt bijna vanzelf."

"Als je maar niet vergeet wat er op het spel staat," zei Van Buren. Daarna legde hij op.

Hij liet Cornelissen met het koude angstzweet staan. Nogmaals vroeg hij zich af, waarom het politieke spel weer op hem neer kwam. Hij was er niet eens bij geweest toen de gekroonde Europese hoofden na lang beraad -en volgens enkele lakeien in zekere staat- hun weddenschappen hadden afgesloten. Wie weet wat ze er verder nog hadden bekonkeld? Het beraad was nog geheimer geweest dan de Bilderberg Conferenties, en het weinige dat Cornelissen van Van Buren te horen had gekregen

zou in ieder geval het einde van het Nederlands elftal betekenen. En dat Van Buren en zijn zuiderburen door William en Harry nogal onder druk was gezet om aan een pooltje mee te doen, ongetwijfeld een handje geholpen door de slinkse Kate Sekreet. Een raadselachtige tweet van @TinusMP (verified) had hem ervan weten te overtuigen dat het roekeloze gedrag van de monarchieën geen sprookje was geweest.

Aan de onrust in het stadion merkte Cornelissen dat de rust ten einde liep. Daar draafden de Spanjaarden het veld weer op. Dit keer hadden ze minder bravoure. Ze leken het meest, zo dacht Cornelissen, op een stier die de arena in werd geleid en niet wist of hij boos of bang moest zijn. De Hollandse toreadors, wiens oranje tenue de furie in de Spanjaarden deed ontvlammen alsof de Hertog van Alva er zelf de bondscoach was, zouden deze stier wel even vellen.

Daar kwamen de leeuwen op voetbalschoenen uit de catacomben. Ze leken wat vermoeid, maar Cornelissen vergaf het hen. Ze waren stuk voor stuk oud, of eigenlijk: al lang geleden overleden. Even wierp hij een bezorgde blik op de toverdokter die het elftal tot leven had weten te wekken. Hij hoopte in de houding van de Antilliaan de overtuiging te zien dat dit elftal echt zou overwinnen, en dat de dip in de betovering mogelijk maar tijdelijk was. Tjon-a-Ong keek echter met een onheilspellende blik naar het elftal. Daarna beende hij weg, de catacomben in. Hij verdween in de schaduwen toen het fluitsignaal voor de aftrap van de tweede helft klonk.

De wil was er wel in het elftal. Michels, de captain, gaf nog onvermoeid zijn aanwijzingen aan zijn medespelers. Twee minuten in de tweede helft stonden de spitsen weer voor het Spaanse doel, en de Spaanse furie was ingezakt tot een timide nagloeiend vuurtje dat bang was de middenlijn te overschrijden. Zelfs de aanvallers gaven volop mandekking op de eigen helft, zodat Van Beveren, de Hollandse doelman, er wat eenzaam bij stond en nauwelijks meekreeg wat er aan het andere einde van het veld gebeurde, voor zover dat niet op de grote videoschermen boven de tribunes was te zien.

Abe Lenstra gaf een schitterende voorzet, die door Kick Smit werd afgemaakt met een loepzuivere kopbal op het doel. De Spaanse keeper was volledig verrast, en vergat zelfs de bal uit het net te halen. Het Oranjelegioen joelde: 4-0! Maar terwijl de videoschermen de herhaling lieten zien, daalde een ijzige stilte neer over het Søren-Lerby-stadion. Ook de stem van Van Rossum stokte.

Cornelissen, die zich nog verbaasde over het gedrag van de toverdokter, keek nu ook op naar het scherm. Wat hij in de vertraagde herhaling zag was afschuwelijk: De voorzet van Lenstra, een vrij hard schot, trof Smit tegen zijn voorhoofd, waarop

de bal naar Gomez, de Spaanse doelman stuitte. Gomez hief zijn handen om de bal af te weren. Daarna opende hij zijn mond, sloot zijn ogen, en krijste. Voor zijn ogen, en een van de vele camera's, scheurde het hoofd van Kick Smit los van de hals, stuitte even op de oranje geklede schouder, en viel toen op de grasmat, tussen de kicksen van de spelers die zich voor het doel verdrongen. Cornelissen voelde hoe zijn maag zich wilde omkeren. Hij vermande zich en blikte naar de bank - zo hoefde hij in ieder geval niet de talloze herhalingen te zien. Wie kon hij wisselen? Hij besloot dat Joop Stoffelen de ongelukkige Smit maar moest vervangen.

De wedstrijd was inmiddels door de scheidsrechter stilgelegd. De verzorgers waren naar het Spaanse doel gerend, waar Smit in blinde paniek rondtastte naar zijn hoofd. Uiteindelijk kregen ze de hevig tegenstribbelende Smit op de brancard en voerden hem af. Toen de spelers hun posities weer innamen, werd ook het hoofd gevonden en van het veld afgevoerd.

De stem van Van Rossum klonk weer in het oortje van Cornelissen. "Ondanks dit vreselijke ongeluk, dat geenszins de schuld is van de Spanjaarden, zal de wedstrijd weer worden voortgezet. Er staat immers veel op het spel." Cornelissen schrok. Doelde Van Rossum op de uitkomst van de wedstrijd, de voorrondes, het EK, of wist hij meer over de ongelukkige koninklijke weddenschap? En als Mart van Rossum het wist, wie waren er nog meer van op de hoogte?

Inmiddels was de wedstrijd weer in volle gang. Zelfs het legioen leek het ongelukkige voorval te zijn vergeten en brulde erop los. Olé, olé, olé! Zelfs de Spanjaarden konden het verstaan. De druk op het Spaanse doel was nog steeds groot, maar door een vrij gedegen mandekking lukte het Oranje niet gerichte schoten op het doel te ondernemen. Gejuich steeg op van de Spaanse tribune toen Juan Talpa balbezit kreeg en in rap tempo de middenlijn naderde. Talpa had echter buiten Lou Otten gerekend, die als vanuit het niets langs zij kwam en met een formidabele sliding de bal wist weg te trappen. Talpa, volledig verrast, struikelde over het uitgestoken been van Otten. De scheidsrechter floot schril. Omdat Talpa in zijn jeugd bij FC Bayern München had getraind, had hij de finesses van een Schwalbe goed in de vingers en na een atletische buiteling lag zijn lichaam even onbeweeglijk op het veld. Hij leek zijn hoofd in de grasmat te willen begraven om de fantoompijn te vergeten, hoewel slechts de eer van zijn club was geblesseerd.

De verzorgers renden opnieuw het veld op. Talpa richtte zich moeizaam op, en wuifde hen weg. Met dit gebaar wilde hij de wereld kenbaar maken dat hij weliswaar een flinke smak had gemaakt, maar dat hij ondanks dat mans genoeg was om deze wedstrijd af te maken. Maar terwijl hij zich draaide, zag hij hoe de verzorgers zich niet om hem bekommerden, maar om Otten. Hij richtte zijn blik

naar de videoschermen, waar in slowmotion zijn perfect uitgevoerde Schwalbe werd herhaald. Toch was duidelijk te zien dat hij, nadat Otten de bal had weggetrapt, het been van Otten raakte, vlak onder de knie. Het been van de Oranjespeler liet los, de huid en de pezen scheurden. En er was goed te zien hoe Otten ongelovig naar zijn gehalveerde rechterbeen staarde. Hij probeerde nog overeind te komen, maar toen dwongen de verzorgers hem al op de brancard.

De scheidsrechter besliste dat Spanje een vrije trap mocht nemen. Dat was niet naar de zin van het Oranje-legioen, dat hem voor een kersenloze platbodem uitmaakte bij gebrek aan beter Spaans. Bij de Spanjaarden werd de stemming juist iets optimistischer. Het Hollandse elftal stelde zich in een muurtje op. Van Beveren leek nu eindelijk echt tot leven te komen.

Pablo da Silva mocht de vrije trap nemen. Hij was dat jaar al topscoorder van Europa geworden en hij stond bekend om zijn harde ballen die volgens zijn fans door de geluidsbarrière gingen. Ook Oranje vreesde hem. Ze stelden zich op aanwijzingen van Michels zorgvuldig in een muurtje op.

Cornelissen wiste het zweet van zijn voorhoofd. Gezien de eerdere incidenten was het risico op onherstelbare blessures bij een kanonschot van De Silva bijzonder groot. En het zouden niet alleen de edele delen zijn die daarbij gevaar liepen. Hij beet op zijn duim. Hij wendde zijn blik af. Het werd muisstil op de tribunes. Van het veld klonk het snuiven van Da Silva, een paar passen in het gras, de loeierd die hij de bal gaf. Cornelissen verwachtte ieder moment een supersonische knal te horen. Deze bleef echter uit. Wel hoorde hij een zompig geluid en direct daarop een afschuwelijk krijsen vanaf de tribunes. Toen hij eindelijk zijn blik naar de herhaling op een videoscherm richtte, zag hij hoe de bal het bovenlichaam van Mansveld doorboorde en daar een rafelig gat achterliet. De uitdrukking van Mansveld was er een van opperste teleurstelling, alsof het zijn schuld was dat de bal in het doelgebied terecht was gekomen. Gelukkig had de bal aan snelheid ingeboet en kon Van Beveren hem makkelijk opvangen en weer in het spel brengen.

Cornelissen was in alle staten. Wat gebeurde er met zijn topelftal? Hij had zo iets nog nooit meegemaakt. Hij had natuurlijk ook nooit met een team van reeds overleden spelers gewerkt. Woede welde in hem op. Hij had die Antilliaan nooit moeten vertrouwen. Zo'n goocheldokter kon nooit wat zijn! Kijk hoe het elftal faalde. Zelfs Van Beveren stond te zwalken in zijn doel, tot hij uiteindelijk houvast vond bij de linkerpaal en daar lodderig voor zich uit keek. Waar zat die toverdokter eigenlijk nu hij nodig was? Cornelissen beende weg, de catacomben in. Hij hoefde niet ver te lopen, want Tjon-a-Ong kwam hem tegemoet.

"Waar zat je nou?" vroeg Cornelissen. "Weet je wel wat er op het veld gaande is?"

Tjon-a-Ong wees op zijn oortje. "Ik weet het heel goed. En het zal nog erger worden. Kijk wat ik heb gevonden." Hij hield een energy-drink blikje in zijn hand. Het blikje was leeg. "En zo waren er meer in de kleedkamer van Oranje."

"Dat is van onze sponsor. Alle sporters drinken het. De FIFA heeft het goedgekeurd."

"Weet je wel wat er in zit, Kees?" De toverdokter keek hem streng aan.

"Taurine," zei Cornelissen. "Dat is al weer jaren legaal in Nederland."

"En?"

"Weet ik veel? Vitaminen? Koolhydraten? Water?"

"Het barst van de suikers!" Woedend wierp Tjon-a-Ong het blikje weg. "Ik heb ze nog zo gezegd: geen suiker gebruiken. Maar wat doen ze?"

"Die drankjes zijn van na hun tijd. Ze konden niet weten dat er suiker in zit. De sponsor heeft er krattenvol van in de kleedkamers geplaatst!"

Tjon-a-Ong maakte een wegwerpgebaar. "Onbelangrijk nu. Wat is de situatie buiten?"

Juist toen klonk het Wilhelmus weer. Cornelissen nam zijn rode telefoon op.

"Wat is daar aan de hand?" klonk de stem van Van Buren. Of zijne koninklijke hoogheid dat zelf niet kon zien vanaf zijn skybox boven de VIP-tribune.

"Ik doe mijn uiterste best," verzekerde Cornelissen hem.

"Denk aan de toekomst van je vaderland," drukte Van Buren hem op het hart.

Cornelissen wendde zich weer tot de toverdokter. "Zorg dat mijn spelers weer op niveau spelen," zei hij. "In naam van Oranje."

De toverdokter wierp zijn armen in de lucht en riep wanhopig enkele Caribische goden aan. "Dat kan ik niet! De suiker in hun ondode lichamen zorgt dat ze terugzakken naar hun dode staat! Het zijn-"

Hij werd onderbroken door Juan Talpa die de catacomben binnen sprintte. Zijn gezicht was wit weggetrokken. "Zombis!" riep hij. Hij probeerde de grote poort die de catacomben scheidde van de voetbalarena te sluiten. Zijn paniek verhinderde dat.

Cornelissen spoedde zich naar buiten om zijn elftal bij te staan. Tjon-a-Ong volgde hem op de voet. Achter hen kreeg Talpa de eerste deur dicht.

De spelers van Oranje zwalkten over het veld. De meesten hielden hun armen gespreid om hun evenwicht te kunnen bewaren. Ze leken zich niet meer met de wedstrijd te willen bemoeien, ondanks dat Michels als captain nog aanwijzingen rochelde. Toch verontrustte het Cornelissen dat het meer klonk als "pak de hersenen!" dan als "posities herstellen!"

De Spanjaarden waren ietwat afwachtend. Konden ze de bal pakken en naar het vijandige doel rennen? Ze keken naar de doelman van Oranje. Hij had zich inmiddels uit zijn doel verwijderd en zijn tanden gezet in de bekrulde schedel van

een cameraman die vlak achter het doel stond. Ontzet zochten ze nu het zwarte tenue van de scheidsrechter, en vroegen zich vertwijfeld af waarom er niet werd gefloten. Dat werd al spoedig duidelijk: Wilkes en Lenstra vergrepen zich aan de hersenen van de arbiter en lieten het zich duidelijk smaken. De Spanjaarden maakten zich uit de voeten, voor zover dat mogelijk was, want de gracht naar de tribunes was diep, en Talpa had inmiddels de deuren naar de catacomben weten te sluiten.

Het was diezelfde diepe gracht waardoor het publiek zich veilig waande voor de zombies op het veld. Toch verlieten velen hun plaats om een heenkomen te zoeken waar het uitzicht minder apocalyptisch was. Naar buiten bijvoorbeeld, waar de sirenes van hulpverleners al loeiden.

Van Beveren was intussen klaar met de cameraman. Het hersenloze lijk zakte ineem voor de tribune. Het werd genadeloos geregistreerd door de vele camera's die op het doel waren gericht, en geprojecteerd op de videoschermen. Zo zag Cornelissen ook dat, terwijl Van Beveren naar de angstige Spaanse spelers zwalkte, de cameraman overeind krabbelde. Hij had een lege blik in zijn ogen. De ogen van een ondode, dacht Cornelissen. Een verwilderde, hongerige blik van een wezen dat slechts uit was op het eten van hersenen. Maar de hersenloze was zo door zijn instincten gedreven, dat hij van zijn camera-uitrusting gebruik maakte om de gracht te overbruggen en de toeschouwers te bereiken. Kuipstoeltjes werden van het beton gerukt om op de zombie in te beuken, meegebrachte koeltassen kregen hetzelfde doel. Doch de beveiliging van het Søren-Lerby-stadion was goed genoeg geweest om geen gevaarlijke voorwerpen mee te kunnen nemen, waardoor de toeschouwers weerloos waren tegenover de aanval. Hierdoor nam het aantal zombies hand over hand toe.

Cornelissen zag het met lede ogen aan. Het gekrijs en gegil van het publiek was oorverdovend. Een Oranje tsunami zag hij naar de uitgangen vloeien, die inmiddels hermetisch waren gesloten. Er zouden ongetwijfeld veel gewonden vallen in het tumult, de gelukkigen zouden sterven voor de zombies zich aan hun hersenen tegoed zouden doen. Want niemand zou het stadion mogen verlaten. Mart van Rossum maakte gewag van een kordon van elitetroepen van het Deense leger. Hooguit VIPs die achter het glas van skyboxen de wedstrijd hadden genoten zouden weg kunnen komen, want zij waren voor de zombies onbereikbaar zolang die niet tot de serviceruimtes doordrongen.

De rode telefoon ging. "Is alles goed met u, hoogheid?" vroeg Cornelissen zonder verdere plichtplegingen. Op de achtergrond hoorde hij Dries Roelvink door de geluidsinstallatie van de limousine schallen. De stemmen van drie jonge vrouwen

klonken ontzet terwijl ze napraten over de wedstrijd en de desastreuze gevolgen voor hun eigen toekomst.

Van Buren zelf klonk flets. "Als je deze poel des doods overleeft, Kees, moet je maar eens bij de Rode Duivels solliciteren om je nieuwe vaderland te kunnen dienen. Ons Oranje kan het EK niet meer winnen: Filip heeft onze EK-pool gewonnen en hij heeft zojuist mijn inzet opgeëist."

© Jack Schlimazlnik, 2012